

Als jongen lag ik in bed vaak te bidden. Ik was niet gedoopt en nooit in een kerk geweest maar er moest toch iemand zijn met wie ik mijn zorgen kon bespreken? Of beter: er moest iemand zijn die mijn zorgen kon wegnemen. Het leek mij onmogelijk dat er níemand was die hier de touwtjes in handen had, dat niemand hier de ellende enigszins beteugelde. Natuurlijk was er iemand.

Ik sprak tot hem voor ik ging slapen, vouwde mijn handen, begon met Lieve God, sprak een kort dankwoord uit voor al het goede en verzocht hem mijn moeder in gezondheid te laten leven en niets wat ik koesterde van mij af te nemen.

Het maakte me rustig als ik hardop uitsprak wat ik wenste. De laatste keer dat ik dat deed, bad ik om Lou.

Het gaat te ver om te zeggen dat ik van mijn fietstochten een wedstrijd maak, maar het doet me goed als ik met kalme tred andere fietsers passeer. Op de Stadhouderskade stuur ik soepel door het drukke verkeer, ontwijk toeristen bij het Rijksmuseum en kijk naar mijn nieuwe azuurblauwe, suède schoenen. Een donkergrijze spijkerbroek en mijn getailleerde bruinleren jack maken het geheel af. Ik ben tevreden. Er zijn dagen dat ik minder goed gekleed ben. Er zijn dagen dat het donker is in mijn hoofd en er niets is om tevreden over te zijn. Maar vandaag niet en dat komt allemaal door *De nacht van Lolita*. Verdomme zeg, mijn eerste roman. Ik heb er vertrouwen in. Net als bij mijn korte verhaal dat enkele jaren geleden was verschenen, was er ook bij dit boek een moment waarop ik moest vaststellen of het goed genoeg was. Dat moment kwam deze ochtend, toen ik een sigaret rookte en een paar meter van mijn laptop ging staan en naar het scherm keek, als ware het een schilderij dat ik van een afstand beoordeelde. En ik wist: dit is goed. Deze vijftigduizend woorden worden misschien wel beter dan goed. Ik ben er nog niet

en er moet nog veel werk verzet worden, maar ik zal de wereld *De nacht van Lolita* schenken zoals de wereld mij ooit Lou had geschonken.

Bij het stoplicht sta ik naast een man met een hond in zijn fietstas. De hond kijkt mij aan, zijn kwijlende tong hangt uit zijn bek. Het is lastig om na een ochtend schrijven om te schakelen naar de realiteit, het daglicht en de mensen op straat. Om naar de tong van een hond in een fietstas te moeten kijken en te moeten nadenken over basale zaken als boodschappen.

Als het groen is, stamp de man op de pedalen. De hond schrikt van de plotselinge beweging en haalt smakkend zijn tong binnen. Ik passeer ze met een stevig tempo. Op de Overtoom druk ik een neusgat dicht en snuit mijn neus over mijn schouder. Verderop zie ik de supermarkt. Ik moet remmen, afstappen en naar binnen om boodschappen te doen maar ik fiets nog even door, rechthout, voorbij de tramhalte en dan rechtsaf.

Daar is het rode uithangbord met het logo van Jupiler, de sierlijke, gekrulde letters op de ramen. Ik zet mijn fiets tegen een boom.

Mijn stamcafé is een mooi café. Zwak verlicht en achter de lange, massieve houten bar staan tegen de achterwand flessen drank op glazen schappen. Glas-in-lood-raampjes boven de deur, zoals het hoort.

Ik steek mijn hand op naar Meijer, knik de barman gedag, reik hem een briefje van tien euro aan en wijs naar de sigarettenautomaat. Ik kijk naar de houten bal-

ken, het afgebladderde stucwerk daartussenin en naar de vier hanglampen die aan dunne, met stof omgeven, zwarte kettingen hangen. Ik ben hier te lang niet geweest.

‘Hier.’

Dit keer kies ik voor een pakje Camel en loop terug naar de bar. Het is nog vroeg maar ik bestel een Jupiler.

‘Zeg, krijg ik geen biertje meer van je?’ roept Meijer. Moeizaam staat hij op van zijn kruk en met zijn rechterhand glijdend over de bar loopt hij naar mij toe.

‘Luc Franzen, jongen. Hoe is het?’

‘Meijer,’ zeg ik, ‘alles gaat uitstekend. Het is goed je weer te zien.’

In een café klinkt zijn naam altijd schitterend, bijna mooier dan zijn liedjes, en ik roep zijn naam nogmaals terwijl ik zijn hand stevig vastpak.

‘Meijer!’

Prachtig.

‘Luc Franzen,’ zegt Meijer.

In bijna alle cafés in de stad is zijn muziek dagelijks te horen maar hier niet, op zijn verzoek. Meijer treedt zelden nog op. Zijn conditie is niet meer wat die was en voor het geld hoeft hij het niet meer te doen. Hij heeft, zoals hij het zelf noemt, ‘genoeg patat gebakken’.

Wat moest ik meenemen uit de supermarkt?

De barman zet een biertje op de bar, voor de lege kruk van Meijer, maar Meijer blijft bij mij staan en leunt op de bar alsof die het fundament van zijn bestaan is. Hij

kijkt naar de kraag van mijn leren jack en daarna naar mijn schouder.

‘Er zit wat op je jas,’ zegt hij.

Ik kijk naar mijn schouder. Snot.

‘Fijn dat je er bent,’ zegt Meijer als hij weer op zijn kruk zit. Ik veeg het snot van mijn jas.

‘Zeker,’ zeg ik.

Het is lang geleden dat ik zo vroeg in een café zat. Ik neem een grote slok, wikkel het cellofaan van het pakje sigaretten en haal er eentje uit.

‘Waar was je de laatste tijd?’ vraagt Meijer. Ik wil beginnen over *De nacht van Lolita*, maar hij schuift zijn kruk naar achter, slaat zijn biertje achterover en loopt zonder mijn antwoord af te wachten naar de wc.

Mijn agent zegt dat ik een grote literaire sensatie ben en – daar moet ik eerlijk in zijn – ik denk dat hij gelijk heeft. Twee jaar geleden debuteerde ik met het verhaal ‘Reizen’ in het prestigieuze literaire tijdschrift *Elfrapsraket*. Het tijdschrift verschijnt drie keer per jaar en bevat twaalf verhalen van voornamelijk bekende auteurs. Slechts bij hoge uitzondering wordt een verhaal van een debutant gepubliceerd. Bij iedere verschijning besteden de kunstredacties van landelijke dagbladen aandacht aan de bundel. Mijn bijdrage in *Elfrapsraket* nummer 46 werd door *de Volkskrant* een ‘juweeltje’ genoemd, dat ‘las als een literaire slagroompunt’. Ik was ‘een eigenzinnige, nieuwe stem in de literatuur’. Ze moeten eens weten.

Mijn moeder had tientallen exemplaren van nummer 46 aangeschaft, dat ze cadeau deed aan iedereen die in haar ogen een presentje had verdiend. Ze had de bespreking uit *de Volkskrant* tig keer gekopieerd en aan de omslag van iedere bundel vastgeniet.

Het maakt mij intens verdrietig dat mijn moeder geld uitgeeft aan mijn verhaal. Onverdraaglijk is het.

Ik richt mijn gedachten op *De nacht van Lolita*. Dat is beter, het zware gevoel verdwijnt bij de gedachte aan dit geweldige boek en ik kijk het café rond. Buiten begint de middag, de zon komt tevoorschijn, de barman zet een muzikje op, een prettige jazzplaat die recht doet aan het moment zonder dat ik weet waarom.

Meijer komt uit de wc en neemt weer plaats op zijn kruk en knikt naar de barman. Hij kijkt me aan.

‘Ik drink veel meer dan goed is voor een man van mijn leeftijd.’

‘Dat weet ik, Meijer,’ zeg ik.

Had hij zijn handen gewassen?

‘Ik zou willen dat het anders was. Dat ik niet hoefde te drinken.’

De barman zet twee glazen voor ons neer. Ik neem een grote slok.

‘Ik drink al zo lang, ik kan me weinig dagen herinneren dat ik niet dronk,’ zegt Meijer. Hij neemt ook een slok, veegt zijn mond af met de rug van zijn hand en begint ineens hard te lachen. Ik wil meelachen maar dat lukt niet, ik draai wat aan mijn glas en kijk naar dat van

hem en zie dat het mijne leger is. Ik drink sneller dan een alcoholist.

Ik denk aan de lach van mijn oude vriend Dennis die zo aanstekelijk was dat ik automatisch meelachte.

Tegenwoordig lach ik niet meer zo makkelijk als toen.

3

Laat me iets over mijn woning vertellen. Ik woon in een klein appartement met een eenvoudige keuken/badkamer. De koelkast staat naast de douchecabine. Het is allemaal klein en krap, maar vooral praktisch, omdat ik zo vanuit de douche een biertje kan pakken. Naast mijn bed staat een bureau en links naast het raam heb ik een plank tegen de muur bevestigd waarop een accubak met twee goudvissen staat. De een is oranje, de andere zwart/oranje/grijs. Op de muur rechts van de vissen hangt een foto van mijn moeder waarop ze er heel gelukkig uitziet. Die is genomen tijdens een vakantie met haar zusje toen ik nog niet eens geboren was. Bij I K E A heb ik een eenvoudige, vierkante kast gekocht met zestien vakken waarin mijn boeken staan. Op sommige planken heb ik dubbele rijen gemaakt.

Iedere dag kijk ik even in de kast of de juiste boeken nog in de voorste rij staan. Zo nu en dan trek ik er eentje uit en zet hem in de achterste rij. Je zou kunnen zeggen dat het een soort degradatie is, maar zo bedoel ik het niet. Het is een gevoel, het moet.

Ik mag graag op de grond liggen. Plat op mijn rug. Dan voel ik mijn hart kloppen, mijn hoofd suizen, mijn rug kraken. Het is de enige houding waarin ik helder kan nadenken. Dan kijk ik naar de houten balken van mijn appartement en de witte platen daartussen en soms kijk ik er dwars doorheen. Mijn bovenbuurvrouw heeft kort blond haar, grote groene ogen en korte beentjes, maar is desondanks aantrekkelijk. Tot op heden hebben we elkaar vier keer gedag gezegd, ze spreekt met een Frans accent. Ik heb haar vaker gehoord dan gezien. De eerste keer dat ik haar hoorde, had ze seks. Het was de tweede nacht dat ik er woonde. Ik lag op tijd in bed, zo rond een uur of elf, toen het gekraak begon. Het ritmische geschuif van het bed op de vloer zorgde voor een resonantie in de constructie van het pand. Mijn hele appartement bewoog, overal klonk gekraak en gepiep. Zelfs op het aanrecht (ik moest even mijn bed uit, dronk een glas water) rinkelden de glazen. Het duurde vrij lang. De man die mijn bovenbuurvrouw neukte, slaakte een grommende brul en het gekraak stopte. Ik maak mij ernstige zorgen over de staat van het pand, dit kan niet goed zijn. Sinds die eerste keer hoor ik haar zeker drie keer per week. Het is ongelooflijk hoe vaak zij de liefde bedrijft.

Ik droom vaak dat Lou voor de deur staat en dat ik haar rondleid en we eindigen op mijn bed of in de keuken. Haar ogen, haar geur, haar gezicht, haar borsten, haar hals; allemaal in mijn kleine appartement. Maar

ik moet niet te lang aan Lou denken, zeker niet als ik drink.

Meijer trad enkele weken geleden op tijdens een jubileumfeest van een bekende presentator. Het was live op televisie. Op subtiele wijze wil ik Meijer complimenteren met zijn optreden maar het lukt me niet de juiste woorden te vinden en ik frunnik wat met een bierviltje. Trouwens, het is goed zo. Het gaat erom dit soort mensen het gevoel te geven dat het over hen gaat, dat ze belangrijk zijn, maar er moet niet te veel bewondering in de woorden doorklinken. Thuis heb ik twee cd's van hem. Ze waren ooit van Dennis, ik heb ze van zijn broer gekregen toen we samen zijn kamer leeghaalden. Meijer zingt veel over de liefde en wat die doet met een man. In een van zijn liedjes zingt hij:

*Kom dan bij me,
Slaap in mijn armen.
Want ik weet, dat alleen jij,
Mijn hart kan verwarmen.*

Dat klinkt eenvoudig, infantiel bijna, maar zo bedoelt hij dat niet. Bij dit soort teksten moet je even nadenken. Wat hij daar zegt, is dat hij alleen van iemand kan houden als hij slaapt. Dat bij bewustzijn de liefde zich stukken minder makkelijk laat zien dan in zijn slaap.

Meijer zit ontspannen op zijn kruk, kijkt recht voor

zich uit, naar buiten, met zijn handen in elkaar gevouwen en neuriet een deuntje.

Ik draag geen horloge. Niet om een statement te maken, maar omdat mijn pols geen horloge verdraagt. Ik krijg rode, jeukerige bulten over mijn hele onderarm. Goud, zilver, aluminium of plastic: ik krijg uitslag.

Tegenwoordig draag ik de tijd in mijn broekzak. Ik gok eerst hoe laat het is voordat ik op mijn telefoon kijk. Het gaat mij doorgaans goed af, het gebeurt zelden dat de werkelijke tijd meer dan twintig minuten afwijkt van mijn vermoeden.

Nu weer. Ik denk dat het vijf over twaalf is en de klok op mijn telefoon wijst twaalf uur aan. Ronduit opmerkelijk.

‘Waar was je de laatste tijd?’

Het doet mij goed dat Meijer de vraag opnieuw stelt.

‘Geschreven,’ zeg ik en wrijf even over mijn wang, eindig met mijn vingers bij de punt van mijn kin. Ik voel me ineens sterk, ga wat rechtop zitten en neem een slok van mijn derde biertje. Ze gaan er lekker in. Ik verwacht een vraag van Meijer, over wat ik schrijf bijvoorbeeld, maar die komt niet.

De barman trekt uit de vloer achter de bar een luik open, zet er een haak tussen en knipt een lichtje aan dat een rare gloed over hem legt. Hij stapt op het trappetje dat naar de kelder onder het café leidt en verdwijnt onder de vloer.

Koolzuurbelletjes stijgen op, recht op mij af. Als ik te lang in mijn glas kijk, word ik duizelig. Zwijgend kijkt Meijer naar zijn handen die op de bar liggen. Even denk ik aan mijn vader en ik wil opstaan en weglopen, mijn fiets van het slot halen en, hup, naar de supermarkt, maar ik blijf zitten en neem weer een slok. Ik weet niet wat te zeggen, kan mijn gedachten niet helder krijgen. Het zou goed zijn om even op mijn rug te liggen. Plat op de houten vloer van het café, kijken naar de houten balken en de lampen. Mijn kop vrij maken.

Heb ik mijn fiets wel op slot gezet?